

Moby Dick

Repovestire după romanul
lui Herman Melville

CAPITOLUL 1

Hanul „La jetul de balenă“

Spuneți-mi Ishmael. Acum câțiva ani, aveam neapărat nevoie de o slujbă. Nu știam deloc ce să fac cu viața mea și nici n-aveam o casă. Astfel, m-am hotărât să plec pe mare și să văd lumea largă. Mai făcusem asta. Ori de câte ori simt că îmi pierd nădejdea sau mi se pare că viața-i prea grea, îmi găsesc de lucru la bordul unei nave. Altminteri, devin prea neliniștit. Aș fi în stare, în timp ce merg pe stradă, să mă pomenesc că le dau jos pălăriile oamenilor pe lângă care trec.

Mă îndoiesc că aș fi singurul care se simte așa. Dacă trăiești într-un oraș de pe coasta

oceanului, vei vedea sute de inși care privesc cu jind spre apă. Nu pot pricepe cu niciun chip cum pot unii să lucreze într-un birou. Eu, unul, am nevoie de libertate, de întinderea mării, altminteri o iau razna.

Oamenii ca mine nu se pot împotrivi chemării oceanului. Ne-am cheltui până și ultima lețcaie numai să putem nimeri pe o plajă. Am fi în stare să traversăm un întreg deșert pentru a ajunge la țărm. Întotdeauna ne simțim cel mai bine la bordul unui vas, când nicăieri, de jur-împrejur, nu se vede nici urmă de pământ.

Totuși, niciodată nu plec pe mare ca pasager. Un pasager are nevoie de ceva bani ca să-și cumpere bilet. Pasagerii au rău de mare și se plâng de serviciile de la bord. Nu, pe mare plec numai ca matelot.

Prin urmare, mi-am îndesat vreo două cămăși în traistă, am luat-o sub braț și m-am îndreptat spre Oceanul Atlantic. Am ajuns în orașul New Bedford prea târziu. Ultimul vas spre Insula Nantucket plecase. Am fost tare

dezamăgit. Eram hotărât să-mi gădesc de lucru pe o barcă din Nantucket.

Balenierele din Nantucket erau printre cele mai bune ambarcațiuni care plecau pe mare. Pe deasupra, Nantucketul era cel mai vechi port de pe întreg cuprinsul Americii cunoscut pentru vânătoria de balene. Îmi doream să pun și eu osul la acea faimă, nu să mă mulțumesc cu un ciolan mai mic.

Pe atunci pescuitul de balene era o afacere mare de tot. Grăsimea de balenă era folosită pentru ulei de lampă. Toată lumea avea nevoie de lămpi și opaițe pe timpul nopții. Uleiul era folosit și pentru luminarea străzilor. Sute de vase navigau în fiecare an în urmărirea balenelor. Mergeau în toată lumea și, de cele mai multe ori, o călătorie ajungea să dureze ani la rând. Era o muncă grea, dar îmi doream să trec prin asemenea aventuri.

În următoarele două zile, n-a mai plecat niciun vas spre Nantucket. Nu cunoșteam pe nimeni în New Bedford. Ar fi trebuit să gădesc

un adăpost deasupra capului și câte ceva de-ale gurii. Astfel, m-am îndreptat spre țărm, acolo unde cu siguranță urma să găsesc hoteluri mai ieftine.

Până la urmă, am dat peste hanul „La jetul de balenă”. Pe o plăcuță stătea scris că numele proprietarului era Peter Coffin. Coșmelia se înclina într-o parte. Vechea plăcuță scârțâia cu putere în bătaia vântului. Cu siguranță nu părea un loc bun de înnoptat, dar pentru mine era perfect.

Interiorul hanului era aproape la fel de prăpădit ca și exteriorul. Varul de pe pereți se scorojise, iar tencuiala căzuse în multe locuri. Mobila era veche, ca vai de ea. Îmi amintea de interiorul unui vas pentru deținuți.

Pe unul dintre pereți atârna un uriaș tablou în ulei. Era atât de murdar și de stricat în urma atâtor ani în care zăcuse în fum de tutun, încât era imposibil să-ți dai seama ce înfățișa pictura aceea. O pată neagră peste altă pată neagră. M-am holbat la tablou o vreme. În cele din

urmă, mi-am dat seama că era vorba de o balenă, teribilul monstru al adâncurilor.

Peretele de vizavi era acoperit de numeroase harpoane și țepușe. Sunt unelte pe care le folosește un vânător de balene. Mă întrebam ce povești ar fi putut istorisi toate acele unelte. Pe unde călătoriseră? Ce vânători se folosiseră de ele?

M-am plimbat prin holul prăfuit. În mai multe dulapuri se aflau expuse comori din ținuturi foarte îndepărtate. M-am oprit când am dat cu ochii de ceva într-o încăpere: osul maxilarului unei balene, întreg. Era atât de mare, încât un cal trăgând după el o trăsurică ar fi putut trece lesne prin deschizătura lui.

Încă mai priveam uimit la osul acela, când un bărbat foarte în vârstă a intrat în acea încăpere. I-am spus că am nevoie de o cameră înainte de a pleca în călătorie spre Nantucket.

– Ai ceva împotriva s-o împarți cu un bătrân harponier? a întrebat el. Oricum, dacă ai de gând să pleci la vânătoare de balene, vei

fi nevoit să te obișnuiești cu asta. De-*asta* mergi la Nantucket, nu? Pentru vânătoarea de balene?

— Nu-mi prea place să-mpart camera cu cineva, i-am răspuns. Dar dacă asta-i tot ce aveți, iar harponierul e un om cumsecade...

— Bine! a zis hangiul. Vrei să mănânci ceva? E gata într-o clipă.

Apoi a ieșit. Am rămas singur cu gândurile mele. Mă întrebam ce avea să mai urmeze și în ce-ar fi constat cina.

CAPITOLUL 2

Un nou tovarăș de cameră

În doi timpi și trei mișcări, m-am pomenit așezat la masă. A fost o cină pe cinste – carne din belșug, cartofi și găluște. De multă vreme nu mai mâncasem așa de bine.

M-am uitat la bărbații aflați în jurul mesei. Oare vreunul dintre ei era misteriosul meu tovarăș de cameră? L-am întrebat pe hangiu care a clătinat din cap în semn că nu.

Exact în acel moment au intrat în han mai mulți bărbați extrem de gălăgioși. Era vorba de echipajul de pe vasul Grampus, care tocmai acostase după o călătorie de trei ani.

Făceau cu toții multă gălăgie și se aprinseră nițel în timp ce se înfruptau din mâncare și băutură. Îi ascultam tăcut. Au agitat apele destul de binișor, vorbind unul cu altul. La rândul meu, eram destul de entuziasmat.

După cină, am rămas să aștept în hol, însoțit de hangiu. Eram curios să-l cunosc pe misteriosul meu tovarăș de cameră, care întârzia să-și facă apariția.

— Pe unde ar putea fi omul ăsta? l-am întrebat pe hangiu. Mereu vine așa de târziu?

— A, nu, mi-a spus hangiu. De obicei, merge devreme la culcare și se trezește în zori. Bănuiesc că are ceva probleme în a-și vinde marfa.

— Marfa? Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

— Fleacuri. Tot felul de mărgele și alte nimicuri pe care le-a adus de prin călătoriile sale, a zis hangiu. Orașul e ticsit de flecușețe de-astea. Prea mulți marinari care-ncearcă să-ți vândă te miri ce.

– Crezi că și la orele astea înaintate mai încearcă să le vândă? am întrebat eu.

Era aproape miezul nopții.

– Greu de spus, mi-a răspuns el. N-a mai întârziat niciodată așa de mult. Poate că nu se mai întoarce deloc, cine știe.

Astea fiind spuse, am zis că era timpul să mergem la culcare. Hangiul m-a condus pe scări spre odaia mea. Patul era destul de mare și, cu siguranță, ar fi putut dormi în el, fără probleme, doi bărbați în toată firea.

Încă eram îngrijorat de perspectiva de a împărți patul cu un străin, dar mi-am zis că poate hangiul avea dreptate și omul nu avea să se mai întoarcă în acea noapte. Chiar dacă eram destul de obosit, m-am sucit și m-am perpelit pe toate părțile înainte să adorm.

Apoi, imediat ce-am ațipit, m-am trezit auzind niște pași pe coridor. Am rămas în pat în liniște, iar ușa camerei s-a deschis. În prag s-a ivit un bărbat uriaș. A intrat și a așezat lumânarea pe care o ținea în mână într-un colț.

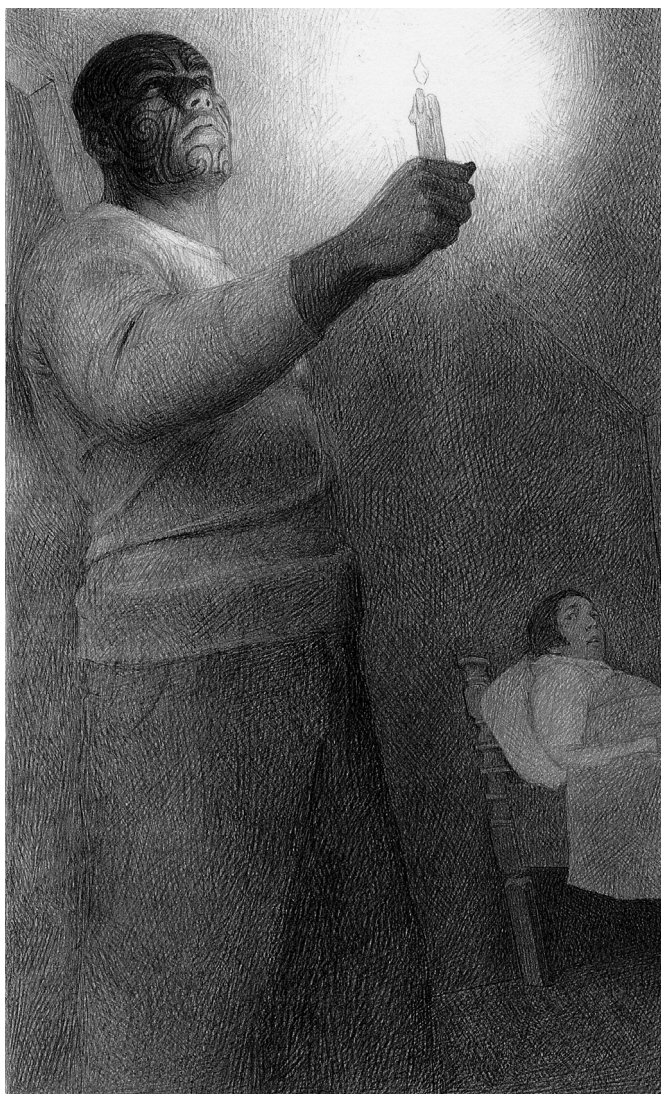
L-am salutat ca să știe că eram și eu pe-acolo. Nu mi-a răspuns.

Când s-a întors spre mine să-mi arunce o privire, i-am văzut chipul în lumina lumânării. Pe legea mea! Nu mai văzusem niciodată așa ceva. La început, am crezut că fusese implicat într-o încăierare. Avea fața întunecată, plină de cicatrici și vânătăi. Mi-a luat ceva timp până când mi-am dat seama că, de fapt, erau tatuaje. Pătrate negre de cerneală îi brăzdau întregul chip.

Și-a scos căciula de blană, iar atunci când a început să-și desfacă și cămașa am observat că avea întregul corp acoperit de tatuaje.

O clipă m-am gândit că aș putea s-o șterg pe fereastră, dar eram la etajul al doilea. Pe deasupra, nu eram laș. Nu mai văzusem în viața mea un asemenea om, însă nu era un motiv suficient de întemeiat să mă tem.

Asta până când a început să mă atace! A sărit dintr-odată în pat și-a început să mă înghiontească și să mă scuture. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui.

— Cine ești? mormăia el. Spune-mi cine ești!
Am urlat după hangiu.

— Peter Coffin! Veniți repede! Omul ăsta mă atacă.

În câteva clipe, hangiuul s-a ivit în pragul ușii, cu un opaiț în mână.

— Ce atâta zarvă, a spus hangiuul. Queequeg nu se va atinge de un fir din capul tău.

— Nu se va atinge de-un fir? am strigat eu.
Uitați-vă la el! Vrea să-mi facă rău.

Dar chiar în timp ce rosteam acele vorbe, am constatat că Queequeg ședea liniștit, sprijinindu-se de zid. Zâmbea. Mă simțeam cam stânjenit că iscasem degeaba tot tãmbãlãul.

— Îmi pare rău că te-a luat prin surprindere, a spus hangiuul. M-am gândit că ți-ai dat seama că e un aborigen din Noua Zeelandă. E un băiat de ispravă. Nu va mai încerca să te sperie de-acum încolo. Nu-i așa, Queequeg?

— Nu, a zis harponierul. Gata cu problemele. Să mergem la culcare, mi-a spus. E timpul să ne odihnim.

Mi-am dat seama că fusesem nedrept. Mă pripisem și-l judecasem de pomană pe omul acesta. Când colo, el se agitase tocmai fiindcă știa că mă voi înspăimânda de înfățișarea lui. Nu avusese deloc intenția de a-mi face rău.

Până la urmă, ne-a luat somnul și am dormit mai bine ca oricând.